ՅԱՒԵԼՈՒԱԾ Թ

(ՎԻՊԱՍԱՆՈՒԹԻՒՆ ՆԻԿՈԼԱԿԱՆ[1])

. . . . ցաք,
Ներհակ ւանմիաբան կացաք.
Նենգիւ զմիմեանըս մատնեցաք,
Եղբայր զեղբայրըս խաբեցաք:
Քանի բանիկ մի այլ ասեմ
Վասըն Հայոցն՝ որք ի Լօմն են.
Զի հպարտ և անձնահաճ են.
Զի բնական Անեցիք են.
Իսկ քահանայք որք ի նմա կան՝
Գոռոզ յանդուգն ամբարտաւան.
Ոչ ումեք են նոքա հաւան.
Զտեսի յայլ տեղ սոցա նըման:
Զգիտեն բընաւ սահման ուսման,
Եւ չգիտեն զլեզուս հայկեան.
Եւ զինչ կարդան՝ չիհասկանան.
Եւ գիտողաց վրայ խըռխտանան[2]:
Փարիսեցւոց նըմանեցան
Եւ չար դըպրաց Հրէիցըն այն,
Որք Քրիստոսի ընդդէմ դարձան
Եւ զնա ի՛նքեանց մեծ չընկալան:

Այսքան չարեացս պատճառ եղան
Անմիաբան Հայք որք ի Լով կան.
Ինատ[3] արին, յանդըգնեցան
Զգեցին ըզմեղ ամնի?[4] բերան:
Զի այսքան հարիւր ամք են [են.
Որ ազգս Հայոց ի Լեհ բնակեալ
Այսպէս կսկիծ բան տեսել չեն
Որ մեր գլուխս այժմ եկել են:
Այս փորձանացս ո՞րք պատճառ են,
Թէ ոչ՝ քահանայք՝ որք յիմարք են.
Որք զհայ լեզուն բնաւ չգիտեն.
Զեն հասկանալ, ծուռ իմացնեն:
Որպէս ասէ աւետարան.
Թէ կոյր կուրի յորժամ դիպան՝
Երկուքն ի խորխորատ անկան.
Այսօր ի մեզ բանքըս լըցան:
Երկու կենօք եմք մեք զըրկած
Եւ յԱստուծոյ աչաց ելած.
Զի յօրինաց եմք հեռացած
Եւ անհնազանդ պատուիրանաց:

[1] Այսպէս անուանեցինք զգրուածս, որոյ սկիզբն և վերջն այլ պակաս ըլլալով՝ մեր միակ ծանօթ օրինակին մէջ, անծանօթ մնայ բուն վերնագիրն և հեղինակն. որոյ այրած սրտով բառերն՝ յայտնեն որ ժամանակակից էր. զնոյն յայտնէ և Վարդանայ Յովնանեան անկէ առած վկայութիւնն (տ. եր. 127). և թուի ի Փոքր Հայոց կողմէն գաղթած: — [2] Տես յեր. 129 Վարդանայ Յունանեան քիչ մ'այլայլութեամբ օրինակածը: — [3] Ինատ, թուրքերէն յամառութիւն: — [4] Թերևս գրուած էր ողխորհի, կամ ոձնի: